

Den hemmel

Lise Villadsen er godt fremme i storetåen for tiden.

Af Steffen Larsen

Forfatteren Lise Villadsen modtager helt velfortjent Skolebibliotekernes Forfatterpris 2025 ved Edvard Pedersens Biblioteksfond. Hvad siger hun selv om det hele?

Det er tre år siden, *Børn & Bøger* sidst besøgte forfatter Lise Villadsen. Det var midt under corona og i januar. Anledningen var den alligatorfyldte gyser *Byttedyr*, og boligforholdene var også beskedne som i et akvarium. Men det var forfattermaven ikke. Nu hedder han Adam (3½ år).

Og de sparsomme kvadratmeter i København NV er byttet ud med et stærkt udtryk for fransk-spansk countrystil med højt til loftet, masser af lys og gulvvarme. Kort sagt: En underskøn fjordvilla til langt mere end en enkelt million!

Giver det virkelig så godt at skrive for børn og unge? Nej. Ikke helt. Måske senere. Lise Villadsen nævner dog også begrebet opsparing. Og det er godt at møde hende igen.

Noget helt andet nu

Vi går en tur langs fjorden med hunden Tvebak. Her er tilsyneladende ingen fare, men man kan jo aldrig vide. Om nogen er Lise Villadsen – ikke mindst med *De sorte hullers klub* – blevet værdsat for sin originale og rimeligt muntre realisme.

Den bog får hun helt fortjent denne forennings pris for. Men så muntert var det ikke, sidst vi var sammen om seriemord og kulturforskelle i Florida med romanen *Byttedyr*.

Lise Villadsen fanger tidens tone i sine bøger. Hun kender vejen til de skjulte grotter på nettet, hvor man kan opleve lidt af hvert –

og det går hende godt. Takket være historier med substans – og en agent.

Lise Villadsen udkommer pænt i både England, Tyskland og så videre. De kan lide hendes måde at være på. Hendes mod. Så mange kvindelige seriemorderjægere er der jo heller ikke. Og kun få andre ville kunne finde på en sætning som denne her; med en *storetå dyppet i overgangsalderen*.

Det er svært at lokke noget nyt ud af forfatteren, når det gælder de "sorte huller". Bogen taler jo også for sig selv. Med søgeord som galskab, gråd og grin. Den er renhjertet og klog. Det er vi enige om. Så hvordan er den blevet til?

Vil give lidt af sig selv

Skal vi forsøge at snakke sammen om en bog uden at røbe dens inderste hemmelighed? Ja, der er nok ingen vej udenom. Så vi må surfe os frem:

- *Er der en konkret situation, der inspirerede dig til at skrive den her bog?*

- Ja, det er der faktisk.

- *Fortæl!*

- Ja, jeg fulgte i nogle år en instagram'er, en ung kvinde, der åbent fortalte, at hun havde kræft og var i terminalfasen. Samtidig var hendes ærinde at fortælle, hvor dejligt livet er. Hun sang, og hun dansede. Og jeg tænkte, at hvis hun kan det, må jeg vist tage mig sammen.

- *Det blev så til De sorte hullers klub?*

- Ja, også fordi der i mellemtiden kom en præst indover, der sagde de forløsende ord, at *størst er ensomheden*. Det fik mig til at tænke, at jeg måske også godt kan give lidt mere af mig selv.

Lise Villadsen har fået Skolebibliotekernes Forfatterpris 2025 for sit forfatterskab i almindelighed og bogen De sorte hullers klub i særdeleshed – en bog fuld af hemmeligheder...

ighedsfulde bog

- *Så kommer vi det nok ikke nærmere?*

- Jeg vil bare tilføje, at når jeg er ude at snakke om bogen, så siger jeg altid, at den handler faktisk ikke om, at det er vigtigt at være sig selv, faktisk siger den nærmere, at...

- *Vi må vist hellere holde her?*

- Jeg skal bare lige også tilføje, at jeg er uvant med så mange hovedpersoner, det er også derfor, jeg har lukket munden på et af klubbens medlemmer.

Starter med synopsis

- *Så du havde plottet, da du begyndte på bogen?*

- Ja, men det blev også revideret undervejs, det er jo et følsomt emne. For jeg synes, det er interessant, at der er personer (som bogens Sylvia, red.) der kan sprede så stærke følelser. Hun har en gave, men hun har også et problem.

- *Hvordan er det egentlig med redaktører? Hvordan starter man med dem? Kommer man med en idé, eller kommer man med noget skrevet?*

- Jeg kommer med begge dele, så kan vi bedre snakke om det. Jeg plejer at skrive det, jeg kalder "*honeymoonfasen*". De første 30-40 sider, hvor alt er åbent, og jeg er meget forelsket i min idé. Og i mine karakterer. Det hele føles legende let.

- *Men så kommer hverdagen?*

- Ja, så kan man gå ligesom i stå, og det er her, min redaktør kommer ind. Hun fortæller mig, at det er godt med

en synopsis, der viser, hvad der skal siges og ske.

- *Det er det, vi kalder en handling, ikke?*

- Det lyder godt med en synopsis, og så kan man nogle gange sætte nogle nye ord på såsom "vendepunkt", "udtoning" eller andet, så kan jeg meget bedre se det. Så har jeg et møde med min redaktør, der siger: *Hvor er kernen?* Og så gik jeg på barsel.

Meget karakterdreven

- *Og fødte Adam og hvad så?*

- Så gik der et helt år, og så havde jeg ligesom kniven på struben, hvis jeg ville have bogen ud hurtigt. I flere måneder ammede jeg ham og puttede ham og drak stærk kaffe og skrev og skrev.

- *Men du nåede det?*

Forfatteren

Lise Villadsen blev født i Blovstrød (nær Hillerød) den 19. oktober 1985. Hun har læst og skrevet, siden hun lærte det. Ind imellem blev hun til endnu en kandidat (dansk og filosofi) fra Københavns universitet. Lise Villadsen har også studeret på *Hverdagsuniversitetet*, da hun arbejdede nogle år i en vuggestue.

- Ja, og så skulle vi også nå at diskutere figurerne og fordele rollerne i gruppen med de "sorte huller". Helt op til den sidste tid blev der redigeret.

- Så vågnede jeg en nat og kunne indse, at slutningen skulle laves om. Det var dagen før den skulle til tryk. Men som en klog person sagde en gang: *Der findes kun tekst, du forlader.*

- *Det kan vi så ikke gå videre med, men du er godt nok tilfreds med din redaktør?* (Tine Flyvholm, red.)

- Hun er meget dygtig!

- *Hvis du konkret skal beskrive din forfattergerning, hvilke ord vil du så sætte på?*

- Jeg er meget karakterdreven. Jeg går meget op i mine personer. Det er altid en karakter, der står inde i mit hoved. Jeg begynder at høre den.

